

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z powództwa M.N.
przeciwko Szpitalowi w C.
o wynagrodzenie za pracę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu
10 czerwca 2026 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego
w Częstochowie z dnia 28 lutego 2025 r., sygn. akt IV Pa 69/24,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
bez obciążania skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Częstochowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 28 lutego 2025 r., IV Pa 69/24, w sprawie z powództwa M.N. przeciwko Szpitalowi w C. oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie z 18 kwietnia 2024 r., VII P 376/23, zasądającego od pozwanego na rzecz powódki kwotę 25.194,04 zł tytułem wynagrodzenia za pracę.

Pozwany szpital wniósł do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną zaskarżając ten wyrok w całości. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący szpital wskazał na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.),

gdyż w jego ocenie w orzecznictwie sądów powszechnych wyraźnie dostrzegalna jest rozbieżność w przedmiocie interpretacji pojęcia „*kwalfikacje wymagane na zajmowanym stanowisku*” pojawiającego się w tytule załącznika do ustawy o najniższym wynagrodzeniu, a w związku z tym także na kanwie przepisów odwołujących się do treści tego załącznika, tj. art. 3 ust. 1, art. 3a oraz art. 5a ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r.

Dodatkowo sformułowano istotne zagadnienia prawne: (-) czy zmiana ustawy z 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych, dokonana ustawą z 26 maja 2022 r. o zmianie tej ustawy, powiązała współczynniki pracy poszczególnych grup zawodowych z wymaganym wykształceniem?, (-) czy przed powyższą zmianą ustawa ta uzależniała kwotę najniższego wynagrodzenia zasadniczego pracowników wykonujących zawód medyczny oraz pracowników działalności podstawowej, innych niż pracownik wykonujący zawód medyczny, od kwalifikacji posiadanych na danym stanowisku pracy, a po dokonanej od 1 lipca 2022r. od kwalifikacji wymaganych (a nie posiadanych) na danym stanowisku?, (-) czy przy kwalifikowaniu pracowników do określonych grup zawodowych wskazanych w załączniku do tej ustawy w związku z zatytułowaniem kolumny długiej ww. załącznika „grupy zawodowe według kwalifikacji wymaganych na zajmowanym stanowisku”, należało kierować się kwalifikacjami określonymi w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z 20 lipca 2011 r. w sprawie kwalifikacji wymaganych od pracowników na poszczególnych rodzajach stanowisk pracy w podmiotach leczniczych niebędących przedsiębiorcami oraz w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z 10 lipca 2023 r. w sprawie kwalifikacji wymaganych od pracowników na poszczególnych rodzajach stanowisk pracy w podmiotach leczniczych niebędących przedsiębiorcami?, (-) czy kwalifikacje wymagane, o których mowa w ww. załączniku, to kwalifikacje zgodne z rozporządzeniem Ministra Zdrowia z 20 lipca 2011 r. w sprawie kwalifikacji wymaganych od pracowników na poszczególnych rodzajach stanowisk pracy w podmiotach leczniczych niebędących przedsiębiorcami oraz rozporządzeniem Ministra Zdrowia z 10 lipca 2023 r. w sprawie kwalifikacji wymaganych od pracowników na poszczególnych rodzajach stanowisk pracy w podmiotach leczniczych niebędących przedsiębiorcami,

odniesione do stanowiska, na którym dany pracownik jest zatrudniony zgodnie z umową o pracę?

Wskazując na powyższe skarżący szpital wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez uwzględnienie apelacji w całości, tj. oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz od powódki zwrotu kosztów postępowania za obie instancje, a niezależnie od tego o zasądzenie kosztów postępowania wywołanego wniesioną skargą kasacyjną, ewentualnie o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie w całości sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powódka wniosła o wydanie postanowienia w przedmiocie odmowy przyjęcia skargi do rozpoznania z uwagi na oczywistą bezzasadność skargi oraz o zasądzenie na jej rzecz od skarżącego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której

rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 21 czerwca 2022 r., II USK 549/21, LEX nr 3453130; z 14 września 2016 r., V CSK 143/16, LEX nr 2135552; z 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, LEX nr 2069457; z 1 grudnia 2015 r., I PK 71/15, LEX nr 2021944).

W rozpoznawanej sprawie wnioski o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej zostały oparte na przesłankach z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Przy powołaniu się na przesłankę przedsądu jaką jest istotne zagadnienie prawne w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinno zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz powinny zostać przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Oznacza to w praktyce, że zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (por. wyrok Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNAPiUS 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 czy z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją

rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467 oraz z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Skarżący ma zatem obowiązek nie tylko sformułować samo zagadnienie, ale także - w uzasadnieniu wniosku - przedstawić odpowiednią jurydyczną argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez sąd drugiej instancji. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 5 sierpnia 2025 r., III USK 143/24, LEX nr 3900096 oraz z 24 czerwca 2025 r., II USK 375/24, LEX nr 3899576). Samo zaś zagadnienie prawne, w formie pytania lub pytań sformułowanych w taki sposób, by możliwe było rozstrzygnięcie stawianych przez skarżącego wątpliwości, musi w swej treści zawierać odwołanie do przepisu lub przepisów prawa, na tle których takie zagadnienie powstaje. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; z 14 kwietnia 2015 r., II PK 217/14, LEX nr 678073; z 28 października 2015 r., I PK 17/15, LEX nr 2021940; z 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, LEX nr 2090999).

Sąd Najwyższy zauważa, że pozwany formułuje „zagadnienia prawne” podobnie jak w innych skargach kasacyjnych złożonych w anagogenicznych sprawach, w tym między innymi w sprawach I PSK 145/25, I PSK 360/26 czy I PSK 261/26, w których Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania. W niniejszej sprawie skarżący również nie powołał w swoich (czterech) pytaniach konkretnych przepisów prawa, na których owe zagadnienia prawne sformułował, co sprawia, że dokonanie oceny, o której mowa powyżej nie jest możliwe. Skarżący postuluje wprawdzie rozstrzygnięcie problemu dotyczącego zasad kształtowania wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników

zatrudnionych w podmiotach leczniczych po dniu 1 lipca 2022 r., jednak ostatecznie chciałby uzyskać stanowisko Sądu Najwyższego co do tego, do jakiej grupy zawodowej w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy należało zakwalifikować powódkę, podkreślając, że Szpital dopuszczał zatrudnienie pielęgniarek nieposiadających wyższego wykształcenia, czy specjalizacji na stanowisku pielęgniarki, a zatem wynagrodzenie powódki mogło być ukształtowane na poziomie 5 grupy z załącznika do ustawy bez naruszenia zasad wypłacania minimalnego wynagradzania wynikających z przepisów prawa pracy. Tylko pozornie problem ten ma charakter ogólny i abstrakcyjny, ponieważ w istocie odnosi się do konkretnego przypadku, co powoduje, że Sąd Najwyższy nie jest w stanie rozstrzygnąć go przez udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, a przecież tylko taka może zostać udzielona w następstwie rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego.

Odnosząc się z kolei do przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, to przepisy mające być przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego powinny należeć do katalogu przepisów, których naruszenie przez sąd drugiej instancji zarzucono w ramach podstawy skargi (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 4 września 2002 r., I PKN 682/01, OSNP 2004 nr 12, poz. 211). Rzeczą skarżącego jest zaś wykazanie, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości (ze sprecyzowaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które to orzecznictwo należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, LEX nr 315351; z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133; z 13 grudnia 2022 r., I USK 21/22, LEX nr 3556521; z 28 czerwca 2023 r., I USK 160/22, LEX nr 3575124). Oczywiście jest, że budzący wątpliwości interpretacyjne przepis musi mieć zastosowanie w sprawie, a jego wykładnia – mieć znaczenie dla jej rozstrzygnięcia. Przedmiotem zainteresowania Sądu Najwyższego jest jednak sam przepis, a nie rozstrzygnięcie konkretnego sporu. Stąd też wspomniane wątpliwości interpretacyjne powinny być na tyle poważne, by ich wyjaśnienie nie sprowadzało się do prostej wykładni przepisów. W tym wyraża się publicznoprawny charakter

skargi kasacyjnej. Celem realizowanym w wyniku rozpoznania skargi kasacyjnej jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni przepisów prawa oraz orzeczeń wydawanych przez sądy powszechne (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147 oraz z 23 lutego 2023 r., III USK 163/22, LEX nr 3538161).

Skarżący szpital wskazuje na potrzebę wykładni pojęcia „kwalifikacje wymagane na zajmowanym stanowisku” pojawiającego się w tytule załącznika do ustawy z 8 czerwca 2017 r., a w związku z tym także na kanwie przepisów odwołujących się do treści tego załącznika, a zatem - art. 3 ust. 1, art. 3a oraz art. 5a tej ustawy. Tymczasem Sąd Najwyższy wyraził już swoje stanowisko co do zagadnień formułowanych przez skarżącego m.in. w wyroku z 23 kwietnia 2025 r., I PSKP 3/25 (OSNP 2025 nr 10, poz. 98), przyjmując, że: 1) od dnia 1 lipca 2022 r. cechą kwalifikującą do grupy zawodowej nr 2, o której mowa w załączniku do ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. było legitymowanie się pielęgniarki tytułem zawodowym: magister pielęgniarstwa albo legitymowanie się położnej tytułem: magister położnictwa, z wymaganą specjalizacją w dziedzinie pielęgniarstwa lub w dziedzinie mającej zastosowanie w ochronie zdrowia, a także wykonywanie pracy na stanowiskach, gdzie wymagane były takie kwalifikacje zawodowe, przy czym determinantem podstawowym było adekwatne wykształcenie i specjalizacja; 2) powołanie się przez pracodawcę w uzasadnieniu wypowiedzenia warunków płacy tylko na konieczność wykonania art. 5a cytowanej wyżej ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. w związku z art. 4 ust. 3 ustawy nowelizacyjnej z 26 maja 2022 r. (Dz.U. z 2022 r., poz. 1352) było niewystarczające i z przyczyn formalnych mogło implikować uwzględnienie odwołań pracowników (art. 30 § 4 w związku z art. 42 § 1 w związku z art. 45 § 1 k.p.); 3) ustalenie przez pracodawcę na podstawie art. 5a ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. wskaźnika pracy pielęgniarki poniżej wskaźnika 1,29 mogło podlegać weryfikacji w postępowaniu odwoławczym od wypowiedzenia zmieniającego warunki płacowe; 4) wykładnia prokonstytucyjna, funkcjonalna, celowościowa oraz historyczna, mimo braku pełnej jasności wykładni językowej, uzasadniają ustalenie dla pielęgniarki lub położnej wskaźnika pracy w wysokości 1,29, jeżeli pracodawca nie dostosował struktury zatrudnienia ani zakładowego regulaminu wynagradzania od 1 lipca 2022 r. do grup zawodowych według

kwalifikacji wymaganych na zajmowanym stanowisku - stosownie do załącznika do ustawy, a pracownik faktycznie wykonuje zadania służbowe, mając wykształcenie i kwalifikacje określone w punkcie 2 tego załącznika”.

Dodatkowo stanowisko wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jest zbieżne z wykładnią przepisów powołanych w skardze a dokonaną już przez Sąd Najwyższy w wyroku z 23 kwietnia 2025 r. i potwierdzoną w postanowieniach m. in. z 12 sierpnia 2025 r. I PSK 39/25 i z 16 grudnia 2025 r., I PSK 145/25.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. ze względów natury społecznej.

[SOP]